

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

27 lutego 2014 r.*

Odesłanie prejudycjalne — Wspólnotowy kodeks celny — Artykuł 70 ust. 1 i art. 78 —
Zgłoszenia celne — Częściowa rewizja towarów — Pobranie próbek — Nieprawidłowy kod —
Rozciągnięcie wyników na identyczne towary objęte wcześniejszymi zgłoszeniami celnymi po
zwolnieniu tych towarów — Kontrola po zwolnieniu towarów — Brak możliwości zwrócenia się
z wnioskiem o przeprowadzenie dodatkowej rewizji

W sprawie C-571/12

mającej za przedmiot wnioszek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie
prejudycjalnym, złożony przez Augstākās tiesas Senāts (Łotwa) postanowieniem z dnia 21 listopada
2012 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 6 grudnia 2012 r., w postępowaniu:

Greencarrier Freight Services Latvia SIA

przeciwko

Valsts ieņēmumu dienests,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: M. Ilešič, prezes izby, C.G. Fernlund, A. Ó Caoimh (sprawozdawca), C. Toader
i E. Jarašiūnas, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Mengozzi,

sekretarz: M. Aleksejev, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 2 października
2013 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Greencarrier Freight Services Latvia SIA przez A. Brunavs, wspieranego przez B. Cerē, advokāte,
- w imieniu rządu łotewskiego przez I. Kucinę, K. Freimanisa oraz I. Kalninša, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu czeskiego przez M. Smolka oraz J. Vlácilu, działających w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: łotewski.

- w imieniu rządu hiszpańskiego przez M.J. Garcíę-Valdecasas Dorrego, działającą w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez L. Keppenne, A. Saukę oraz B.R. Killmanna, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 5 grudnia 2013 r.,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 70 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim: rozdz. 2, t. 4, s. 307 – zwanego dalej „kodeksem celnym”).
- 2 Wspomniany wniosek został przedstawiony w ramach sporu pomiędzy Greencarrier Freight Services Latvia SIA (zwaną dalej „GFSL”), spółką z ograniczoną odpowiedzialnością prawa łotewskiego, a Valsts ieņēmumu dienests (łotewskim organem podatkowym, zwanym dalej „VID”), dotyczącego pobrania należności przywózowych i nałożenia grzywny podczas kontroli kilku zgłoszeń celnych przeprowadzonych po zwolnieniu towarów.

Ramy prawne

- 3 Motywy piąty i szósty kodeksu celnego mają następujące brzmienie:

„w celu zapewnienia równowagi między potrzebami władz celnych, mając na względzie zapewnienie prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego oraz prawa podmiotów gospodarczych do ich sprawiedliwego traktowania, należy przede wszystkim stworzyć wspomnianym władzom szerokie możliwości kontroli oraz zapewnić prawo do odwołania się wymienionym podmiotom; wprowadzenie systemu odwołań w dziedzinie cła wymaga w Zjednoczonym Królestwie wprowadzenia nowych procedur administracyjnych, które nie będą mogły wejść w życie przed dniem 1 stycznia 1995 r.;

ze względu na nadrzędne znaczenie, jakie ma dla Wspólnoty handel zagraniczny, należy znieść lub przynajmniej ograniczyć do minimum formalności i kontrolę celną”.

- 4 Artykuł 68 tego kodeksu przewiduje:

„W celu weryfikacji zgłoszeń przyjętych przez organy celne mogą one przeprowadzić:

- a) kontrolę zgłoszenia i załączonych do niego dokumentów. W celu sprawdzenia prawidłowości danych zawartych w zgłoszeniu organy celne mogą zażądać od zgłaszającego przedstawienia innych dokumentów,
- b) rewizję towarów z jednoczesnym ewentualnym pobraniem próbek w celu dokonania ich dalszej analizy lub dokładniejszej kontroli”.

- 5 Zgodnie z art. 70 wspomnianego kodeksu:

„1. Jeżeli rewizja dotyczy jedynie części towarów objętych zgłoszeniem, to jej wyniki odnoszą się do całości towarów objętych tym zgłoszeniem.

Jednakże jeżeli zgłaszający uzna, że wyniki częściowej rewizji towarów nie są reprezentatywne dla pozostałej części zgłaszanych towarów, może zwrócić się z wnioskiem o przeprowadzenie dodatkowej rewizji.

2. Do celów stosowania ust. 1 jeżeli formularz zgłoszenia obejmuje kilka pozycji towarowych, to elementy zgłoszenia dotyczące każdej pozycji uważane są za odrębne zgłoszenie”.

6 Artykuł 71 tego kodeksu został sformułowany w sposób następujący:

„1. Podstawę stosowania przepisów regulujących procedurę celną, którą objęte są towary, stanowią wyniki dokonanej weryfikacji zgłoszenia.

2. W przypadku niedokonania weryfikacji zgłoszenia przepisy określone w ust. 1 stosuje się na podstawie danych zawartych w zgłoszeniu”.

7 Artykuł 78 kodeksu celnego stanowi:

„1. Po zwolnieniu towarów organy celne mogą z urzędu lub na wniosek zgłaszającego dokonać sprostowania zgłoszenia.

2. Po dokonaniu zwolnienia towarów organy celne mogą, w celu upewnienia się o prawidłowości danych zawartych w zgłoszeniu, przystąpić do kontroli dokumentów i danych handlowych dotyczących operacji przywozu lub wywozu towarów objętych zgłoszeniem oraz późniejszych operacji handlowych dotyczących tych samych towarów. Kontrole te mogą być przeprowadzone u zgłaszającego bądź u każdej osoby bezpośrednio lub pośrednio zainteresowanej zawodowo tymi operacjami, jak również u każdej innej osoby posiadającej dla potrzeb zawodowych wymienione dokumenty i dane. Organy te mogą również przeprowadzić rewizję towarów, o ile istnieje jeszcze możliwość ich okazania.

3. Jeżeli z kontroli zgłoszenia lub kontroli po zwolnieniu towarów wynika, że przepisy regulujące właściwą procedurę celną zostały zastosowane w oparciu o nieprawidłowe lub niekompletne dane, organy celne podejmują, zgodnie z wydanymi przepisami, niezbędne działania w celu uregulowania sytuacji, biorąc pod uwagę nowe dane, którymi dysponują”.

8 Zgodnie z brzmieniem art. 221 ust. 1 i 3 tego kodeksu:

„1. Niezwłocznie po dokonaniu zaksięgowania dłużnik zostaje powiadomiony o kwocie należności zgodnie z odpowiednią procedurą.

[...]

3. Powiadomienie dłużnika nie może nastąpić po upływie trzech lat, licząc od dnia powstania długu celnego [...]”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

9 GFSL dokonuje na rachunek Hantas SIA przywozu z Rosji ciastek i batonów czekoladowych celem wprowadzenia ich do swobodnego obrotu w Unii Europejskiej.

10 W kwietniu i w maju 2007 r. VID dokonał kontroli należności celnych uiszczonych przez Hantas SIA w okresie od dnia 1 maja 2004 r. do dnia 31 grudnia 2006 r. na podstawie 35 formularzy zgłoszeń celnych wypełnionych przez GFSL, którą to spółkę w przypadku powstania długu celnego należało uznać za dłużnika.

- 11 W związku z tą kontrolą VID pobrał i poddał analizie próbki odnoszące się do sześciu zgłoszeń celnych dokonanych w październiku i w listopadzie 2005 r. (zwanymi dalej „rozpatrywanymi zgłoszeniami celnymi”). Opierając się na wynikach wspomnianej kontroli, VID zauważył, że w 29 zgłoszeniach celnych dokonanych w okresie między dniem 4 czerwca 2004 r. a dniem 29 listopada 2005 r., obejmujących również sześć rozpatrywanych zgłoszeń celnych, GFSL zgłosiła towary przywożone do Unii celem wprowadzenia ich do swobodnego obrotu według nieprawidłowych kodów Nomenklatury scalonej w celu ich klasyfikacji w ramach Zintegrowanej taryfy Wspólnot Europejskich (TARIC) ustanowionej w art. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej (Dz.U. L 256, s. 1), z późniejszymi zmianami.
- 12 Decyzją z dnia 31 maja 2007 r. VID poinformował GFSL o powstaniu długu celnego, określił kwoty należności celnych przywozowych oraz podatku od wartości dodanej, podwyższone o odsetki za zwłokę, i nałożył na tę spółkę grzywnę za nieprawidłowe zastosowanie kodów Nomenklatury scalonej.
- 13 W dniu 14 września 2007 r. VID oddalił wniesione przez GFSL odwołanie od powyższej decyzji.
- 14 Na wspomnianą decyzję oddalającą odwołanie GFSL wniosła skargę o stwierdzenie nieważności do administratīvā rajona tiesa (rejonowego sądu administracyjnego), który częściowo ją uwzględnił wyrokiem z dnia 29 czerwca 2009 r. Wyrok ten został utrzymany w mocy przez Administratīvā apgabaltiesa (okręgowy odwoławczy sąd administracyjny), który w wyroku z dnia 8 grudnia 2011 r. orzekł, że jakkolwiek należności celne przywozowe, podatek od wartości dodanej i grzywna dotyczące towarów objętych rozpatrywanymi zgłoszeniami celnymi zostały ustalone prawidłowo, to w pozostałym zakresie należy stwierdzić nieważność decyzji z dnia 14 września 2007 r., ponieważ VID z naruszeniem art. 70 ust. 1 kodeksu celnego nieprawidłowo zastosował wyniki kontroli towarów objętych rozpatrywanymi zgłoszeniami celnymi do towarów objętych 23 innymi zgłoszeniami dokonanymi w okresie od dnia 4 czerwca 2004 r. do dnia 6 września 2005 r. (zwanymi dalej „wcześniejszymi zgłoszeniami celnymi”), czyli do towarów przywiezionych ponad rok przed skontrolowanymi towarami. Sąd ten orzekł, że w konsekwencji VID nie ustalił, że do rozpatrywanych towarów zostały zastosowane nieprawidłowe kody, a więc GFSL nie była w żaden sposób zobowiązana do przedstawienia dowodów dotyczących obiektywnych właściwości tych towarów, tym bardziej że nie ma ona już możliwości przedstawienia tych towarów do kontroli.
- 15 Zarówno VID, jak i GFSL wnieśli skargi kasacyjne od tego wyroku do Augstākās tiesas Senāts (senatu sądu najwyższego).
- 16 W uzasadnieniu skargi VID podnosi, że towary objęte wcześniejszymi zgłoszeniami celnymi były identyczne z tymi, których dotyczą rozpatrywane zgłoszenia celne, ponieważ mają one ten sam skład, tę samą nazwę, ten sam wygląd zewnętrzny i tego samego producenta, co poświadczały informacje zawarte w świadectwach dostarczonych przez producenta. W świetle zasady ekonomii procesowej VID był zatem uprawniony do odstąpienia od rewizji pozostałej części towarów i do wykorzystania wyników identyfikacji w odniesieniu do pozostałych identycznych towarów, ponieważ GFSL była zobowiązana do przedstawienia dowodów potwierdzających różnicę pomiędzy towarami.
- 17 Sąd odsyłający zauważa jednak, że wcześniejsze zgłoszenia celne zostały dokonane ponad rok wcześniej niż rozpatrywane zgłoszenia celne, w przypadku których zostały pobrane próbki. Tymczasem zdaniem GFSL obiektywnie nie jest możliwe przeprowadzenie po dokonaniu odprawy celnej rewizji towarów, które zostały zadeklarowane we wcześniejszych zgłoszeniach celnym, ani skorzystanie z uprawnienia do wystąpienia z wnioskiem o przeprowadzenie dodatkowej rewizji towarów.

18 W tych okolicznościach Augstākās tiesas Senāts postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy art. 70 ust. 1 akapit pierwszy [kodeksu celnego] można interpretować w ten sposób, że wyniki rewizji części towarów objętych jednym zgłoszeniem mogą zostać rozciągnięte na towary objęte wcześniejszymi zgłoszeniami, w przypadku których nie przeprowadzono rewizji częściowej, które to towary zostały jednak oznaczone w zgłoszeniu tym samym kodem Nomenklatury scalonej, pochodzą od tego samego producenta i zgodnie z informacjami zawartymi w świadectwach dostarczonych przez tego producenta mają taką samą nazwę i skład co towary objęte zgłoszeniem, w przypadku któr[ych] pobrano [...] próbki celem przeprowadzenia częściowej rewizji?

Innymi słowy:

Czy pojęcie zgłoszenia w rozumieniu art. 70 ust. 1 akapit pierwszy [kodeksu celnego] obejmuje także zgłoszenia [dotyczące towarów], w przypadku których nie pobrano próbek towarów, w których jednak zadeklarowano identyczne towary (oznaczone tym samym kodem Nomenklatury scalonej, pochodzące od tego samego producenta, mające w świadectwach dostarczonych przez producenta tę samą nazwę i skład)?

2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: czy dopuszczalne jest rozciągnięcie wyników rewizji częściowej przewidzianej w art. 70 ust. 1 akapit pierwszy [kodeksu celnego] na zgłoszenia, w odniesieniu do których zgłaszający z przyczyn obiektywnych nie jest w stanie wystąpić o przeprowadzenie dodatkowej rewizji na podstawie art. 70 ust. 1 akapit drugi tego [kodeksu], [ponieważ] nie ma możliwości przedstawienia towarów do kontroli na podstawie art. 78 ust. 2 wspomnianego [kodeksu]?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

- 19 Poprzez pytania prejudycjalne, które należy zbadać łącznie, sąd odsyłający zmierza w istocie do ustalenia, czy art. 70 ust. 1 kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że przepis ten zezwala organom celnym na rozciągnięcie wyników rewizji częściowej towarów objętych danym zgłoszeniem celnym, którą przeprowadzono w oparciu o próbki pobrane od tych towarów, na towary objęte wcześniejszymi zgłoszeniami celnymi dokonanymi przez tego samego zgłaszającego, które nie zostały i nie mogą już być poddane rewizji, ponieważ zostały już zwolnione, w przypadku gdy z informacji dostarczonych przez tego zgłaszającego na piśmie wynika, że wszystkie te towary objęte są tym samym kodem Nomenklatury scalonej, pochodzą od tego samego producenta i mają te same nazwę i skład.
- 20 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 68 kodeksu celnego organy celne mogą dokonać weryfikacji zgłoszeń, przeprowadzając bądź kontrolę zgłoszenia i załączonych do niego dokumentów, bądź rewizję towarów z jednoczesnym ewentualnym pobraniem próbek w celu dokonania ich dalszej analizy lub dokładniejszej kontroli.
- 21 W tym ostatnim przypadku art. 70 ust. 1 tegoż kodeksu przewiduje, że jeżeli rewizja dotyczy jedynie części towarów objętych jednym zgłoszeniem, to jej wyniki odnoszą się do całości towarów objętych tym zgłoszeniem, z zastrzeżeniem, że zgłaszający może zwrócić się z wnioskiem o przeprowadzenie dodatkowej rewizji, jeżeli uzna, że wyniki częściowej rewizji towarów nie są reprezentatywne dla pozostałej części zgłaszanych towarów.

- 22 Ten ogólny przepis ustanawia zatem fikcję prawną jednakowej jakości, zezwalającą organom celnym na rozciągnięcie wyników rewizji częściowej towarów będących przedmiotem jednego zgłoszenia na wszystkie towary objęte tym zgłoszeniem (zob. podobnie wyroki: z dnia 7 września 2006 r. w sprawie C-353/04 *Nowaco Germany*, Zb.Orz. s. I-7357, pkt 54, 55; a także z dnia 24 listopada 2011 r. w sprawach połączonych od C-323/10 do C-326/10 *Gebr. Stolle*, Zb.Orz. s. I-12177, pkt 100, 101).
- 23 Celem wspomnianego przepisu jest w tym zakresie zagwarantowanie szybkiej i skutecznej procedury wprowadzania do swobodnego obrotu poprzez brak zobowiązania organów celnych do przeprowadzania dokładnej rewizji wszystkich towarów objętych jednym zgłoszeniem celnym, która nie leży ani w interesie podmiotów gospodarczych, którzy co do zasady ubiegają się o zwolnienie towarów, aby móc szybko sprzedać zgłaszane towary, ani w interesie wspomnianych organów, dla których systematyczna rewizja zgłaszanych towarów wiązałaby się ze znacznym dodatkowym nakładem pracy (zob. podobnie wyrok z dnia 4 marca 2004 r. w sprawie C-290/01 *Derudder*, Rec. s. I-2041, pkt 45).
- 24 Należy stwierdzić, że zarówno z brzmienia art. 70 ust. 1 kodeksu celnego, jak i z systematyki art. 68–74 tego kodeksu wynika, że możliwość rozciągnięcia wyników rewizji częściowej dotyczy wyłącznie towarów objętych „tym samym zgłoszeniem”, podczas gdy towary te są poddawane rewizji przez organy celne w okresie poprzedzającym udzielenie przez nie zwolnienia wspomnianych towarów (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie *Derudder*, pkt 43).
- 25 W konsekwencji przepis ten nie zezwala organom celnym, w sprawie takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, na rozciągnięcie wyników rewizji częściowej towarów objętych danym zgłoszeniem celnym na towary objęte wcześniejszymi zgłoszeniami celnymi, które już zostały zwolnione przez te organy.
- 26 Z powyższego jednak nie wynika, że tego rodzaju wcześniejsze zgłoszenia celne nie mogą już być zakwestionowane przez organy celne.
- 27 W tym względzie należy przypomnieć, że w ramach ustanowionej w art. 267 TFUE procedury współpracy między sądami krajowymi a Trybunałem do tego ostatniego należy udzielenie sądowi krajowemu użytecznej odpowiedzi, która umożliwi mu rozstrzygnięcie zawisłego przed nim sporu (zob. w szczególności wyroki: z dnia 8 marca 2007 r. w sprawie C-45/06 *Campina*, Zb.Orz. s. I-2089, pkt 30; z dnia 14 października 2010 r. w sprawie C-243/09 *Fuß*, Zb.Orz. s. I-9849, pkt 39).
- 28 Jak wskazały rządy czeski i hiszpański w uwagach na piśmie, po zwolnieniu towarów objętych danym zgłoszeniem celnym organy celne mogą w stosownym przypadku dokonać z urzędu sprostowania takiego zgłoszenia na podstawie art. 78 kodeksu celnego (zob. podobnie wyrok z dnia 20 października 2005 r. w sprawie C-468/03 *Overland Footwear*, Zb.Orz. s. I-8937, pkt 62, 64, 66).
- 29 Zgodnie z art. 78 ust. 2 tego kodeksu po dokonaniu zwolnienia towarów organy celne mogą bowiem przystąpić do kontroli dokumentów i danych handlowych dotyczących operacji przywozu lub wywozu towarów objętych zgłoszeniem oraz późniejszych operacji handlowych dotyczących tych samych towarów. Organy te mogą również przeprowadzić rewizję towarów, o ile istnieje jeszcze możliwość ich okazania.
- 30 Przepis ten zezwala zatem organom celnym na zakwestionowanie wcześniejszych zgłoszeń celnych, które nie były przedmiotem weryfikacji na podstawie art. 68 kodeksu celnego i które w konsekwencji, zgodnie z art. 71 ust. 2 tegoż kodeksu, były rozpatrywane na podstawie danych zawartych w tych zgłoszeniach (zob. podobnie wyrok z dnia 15 września 2011 r. w sprawie C-138/10 *DP grup*, Zb.Orz. s. I-8369, pkt 37).

- 31 Nic nie stoi na przeszkodzie, aby organy celne rozciągnęły wyniki rewizji częściowej towarów objętych danym zgłoszeniem celnym na towary objęte wcześniejszymi zgłoszeniami celnymi, które już zostały zwolnione przez te same organy, w przypadku gdy towary te są identyczne, a ustalenie, czy przesłanka ta została spełniona, należy wyłącznie do sądu odsyłającego. Ustalenie, czy towary są identyczne, może między innymi opierać się na kontroli dokumentów i danych handlowych dotyczących operacji przywozu lub wywozu towarów objętych zgłoszeniem oraz późniejszych operacji handlowych dotyczących tych samych towarów, a w szczególności na informacjach dostarczonych przez zgłaszającego, zgodnie z którymi towary te pochodzą od tego samego producenta i mają takie same nazwę, wygląd zewnętrzny i skład co towary objęte tymi wcześniejszymi zgłoszeniami celnymi.
- 32 Taka możliwość rozciągnięcia wyników jest uzasadniona samym celem kodeksu celnego, który polega zgodnie z motywem piątym tego kodeksu na zapewnieniu prawidłowego stosowania przewidzianych przez niego należności, gwarantując jednocześnie, jak wynika z pkt 23 niniejszego wyroku, szybkie i skuteczne procedury w interesie zarówno podmiotów gospodarczych, jak i organów celnych, poprzez zwolnienie wspomnianych organów z obowiązku przeprowadzania systematycznych kontroli wszystkich towarów objętych zgłoszeniem celnym, w ten sposób ograniczając do minimum formalności i kontrole celne, zgodnie z motywem szóstym tegoż kodeksu (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Derudder, pkt 42, 45).
- 33 Możliwość ta jest także zgodna ze specyficzną logiką art. 78 kodeksu celnego, która opiera się na dostosowaniu procedury celnej do rzeczywistej sytuacji poprzez skorygowanie pomyłek lub braków rzeczowych, jak i błędów w interpretacji stosownych przepisów (zob. podobnie: ww. wyrok w sprawie Overland Footwear, pkt 63; z dnia 14 stycznia 2010 r. w sprawach połączonych C-430/08 i C-431/08 Terex Equipment i in., Zb.Orz. s. I-321, pkt 56; a także z dnia 12 lipca 2012 r. w sprawach połączonych C-608/10, C-10/11 i C-23/11 Südzucker i in., pkt 47).
- 34 W tym zakresie nie ma znaczenia, że w sprawie takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym zgłaszający nie ma już możliwości zwrócenia się z wnioskiem o przeprowadzenie dodatkowej rewizji danych towarów, a w stosownym przypadku o uzupełniające pobranie próbek.
- 35 Artykuł 78 kodeksu celnego znajduje bowiem co od zasady zastosowanie po zwolnieniu towarów, czyli w chwili, gdy okazanie towarów może być już niemożliwe (zob. ww. wyrok w sprawie Overland Footwear, pkt 66).
- 36 W każdym razie, jak zauważa większość zainteresowanych stron, które złożyły uwagi na piśmie, z samego brzmienia art. 78 ust. 2 kodeksu celnego wynika, że kontrola zgłoszeń celnych po zwolnieniu towarów może zostać dokonana na podstawie pisemnych dokumentów, przy czym organy celne nie są zobowiązane do fizycznej rewizji towarów, gdyż taka rewizja towarów jest przewidziana tylko w przypadku, gdy „istnieje jeszcze możliwość ich okazania” (zob. podobnie wyrok z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawach połączonych C-320/11, C-330/11, C-382/11 i C-383/11 Digitalnet i in., pkt 66, 67).
- 37 W takich okolicznościach jeśli towary, które były poddane rewizji częściowej, oraz towary objęte wcześniejszymi zgłoszeniami celnymi są identyczne, o czym świadczy między innymi fakt, że z kontroli dokumentów i danych handlowych dotyczących operacji przywozu lub wywozu towarów objętych zgłoszeniem oraz późniejszych operacji handlowych dotyczących tych samych towarów, a w szczególności z informacji dostarczonych przez zgłaszającego wynika, że towary te pochodzą od tego samego producenta i mają takie same nazwę, wygląd zewnętrzny i skład, czego ustalenie należy wyłącznie do sądu odsyłającego, organy celne mogą rozciągnąć wyniki tej weryfikacji częściowej na towary objęte wcześniejszymi zgłoszeniami celnymi.
- 38 Ważne jest jednak, aby zgłaszający był uprawniony do podważenia tego rodzaju rozciągnięcia wyników, w szczególności w przypadku gdy, tak jak w sprawie w postępowaniu głównym, niezależnie od przedstawionych przez niego informacji w zgłoszeniach celnym uważa, że wynik rewizji częściowej

towarów objętych danym zgłoszeniem nie jest reprezentatywny dla towarów objętych wcześniejszymi zgłoszeniami i przedstawia wszelkie dowody na poparcie twierdzenia, że rozpatrywane towary nie są identyczne (zob. analogicznie ww. wyrok w sprawie Derudder, pkt 42).

- 39 W tym względzie należy jednakże podkreślić, że ogólne i abstrakcyjne twierdzenie, takie jak przedstawione Trybunałowi przez GFSL w uwagach na piśmie, zgodnie z którym, w odniesieniu do produktów spożywczych, takich jak rozpatrywane w sporze w postępowaniu głównym, różne czynniki mogły zmienić ich skład chemiczny, w szczególności zawartość w nich skrobi, nie ma żadnego znaczenia, ponieważ tego rodzaju okoliczności, nawet gdyby zostały wykazane, nie skłoniły zgłaszającego do dostarczenia w odniesieniu do towarów objętych wcześniejszymi zgłoszeniami celnymi informacji odmiennych od tych, które przedstawił w odniesieniu do towarów, które zostały objęte rewizją częściową, lub, w stosownym przypadku, do zwrócenia się z wnioskiem o sprostowanie tych zgłoszeń – a zatem zgłaszający nie wykazał, ani też skądinąd nie podniósł, że tego rodzaju czynniki mogłyby mieć wpływ na klasyfikację tych produktów w Nomenklaturze scalonej. Do sądu odsyłającego należy jednakże dokonanie wszelkich ustaleń w tej mierze.
- 40 Wreszcie należy zauważyć, że o ile art. 78 kodeksu celnego nie ustanawia żadnego specjalnego terminu w odniesieniu do sprostowania zgłoszeń celnych, zgodnie z art. 221 ust. 3 tegoż kodeksu organy celne mogą powiadomić o nowym długu celnym w okresie trzech lat od dnia powstania tego długu.
- 41 W niniejszym przypadku tymczasem, z zastrzeżeniem ustaleń, jakich musi dokonać sąd odsyłający, z informacji przedłożonych Trybunałowi wynika, że termin ten, jak potwierdziła GFSL w odpowiedzi na pytanie postawione przez Trybunał podczas rozprawy, został zachowany, ponieważ, jak wynika z pkt 11 i 12 niniejszego wyroku, pierwsze ze sprostowanych zgłoszeń celnych zostało dokonane w dniu 4 czerwca 2004 r., podczas gdy powiadomienie o nowym długu celnym miało miejsce w dniu 31 maja 2007 r.
- 42 W świetle wszystkich powyższych rozważań na przedstawione Trybunałowi pytania należy odpowiedzieć, że art. 70 ust. 1 kodeksu celnego powinien być interpretowany w ten sposób, że ponieważ przepis ten znajduje zastosowanie wyłącznie do towarów objętych „tym samym zgłoszeniem”, podczas gdy towary te są poddawane rewizji przez organy celne w okresie poprzedzającym zwolnienie przez nie wspomnianych towarów, to nie zezwala on tym organom, w sprawie takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, na rozciągnięcie wyników rewizji częściowej towarów objętych zgłoszeniem celnym na towary objęte wcześniejszymi zgłoszeniami celnymi, które już zostały zwolnione przez te same organy celne.
- 43 Natomiast art. 78 wspomnianego kodeksu należy interpretować w ten sposób, że zezwala on organom celnym na rozciągnięcie wyników rewizji częściowej towarów objętych zgłoszeniem celnym przeprowadzonej w oparciu o próbki tych towarów na towary objęte wcześniejszymi zgłoszeniami celnymi dokonanymi przez tego samego zgłaszającego, które nie zostały i nie mogą już być poddane rewizji, ponieważ zostały już zwolnione, w przypadku gdy towary te są identyczne, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

W przedmiocie kosztów

- 44 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 70 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny należy interpretować w ten sposób, że ponieważ przepis ten znajduje zastosowanie wyłącznie do towarów objętych „tym samym zgłoszeniem”, podczas gdy towary te są poddawane rewizji przez organy celne w okresie poprzedzającym zwolnienie przez nie wspomnianych towarów, nie zezwala on tym organom, w sprawie takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, na rozciągnięcie wyników rewizji częściowej towarów objętych zgłoszeniem celnym na towary objęte wcześniejszymi zgłoszeniami celnymi, które już zostały zwolnione przez te same organy celne.

Natomiast art. 78 wspomnianego kodeksu należy interpretować w ten sposób, że zezwala on organom celnym na rozciągnięcie wyników rewizji częściowej towarów objętych zgłoszeniem celnym przeprowadzonej w oparciu o próbki tych towarów na towary objęte wcześniejszymi zgłoszeniami celnymi dokonanyymi przez tego samego zgłaszającego, które nie zostały i nie mogą już być poddane rewizji, ponieważ zostały już zwolnione, w przypadku gdy towary te są identyczne, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

Podpisy